

Sedělo nás tenkrát kolem ohničku pět. Dodržujem tenhle zvyk, jednou v roce se sejít, v parném létě, aby netrpěly naše čtyřhvězdičkové klouby a bederní obratle navždy nestrnuly prochlazením. Už dobrých deset let. Od té doby, co sme tákňák poznenáhlu přestávali jezdit jako osada. Znáte to, do poměrně kultivovaného, byť dobrodružného života vpadnou ze zálohy ženský, manželství, dítko, rozvody a co bylo kdysi slíbený a na zakládajícím ohni slavnostně stvrzený zalomením palce, obrátí se nenápadně v prach. Jen jedno držíme od počátku v rukách: osada a osadní vandry zásadně bez bab. Jako bez ženských teda. Je to dobrá zásada a vždycky byla. Osvědčila se v mládí a jak léta jdou, nemůžem si ji vynachválit. Jistě, byly i akce s opačným pohlavím a v určitých ročnících dokonce převládaly, ale za jedním sme stáli jako jeden muž: do osady sme nikdy žádnou ženskou nepřijali a bůhví, že nepřijmeme!

Sedělo nás tam tenkrát pět. U malého neduživého ohničku (on velký totiž potřebuje moře dřeva), na fleku, kterému říkáme Stará osada. Pět chlápků v nejlepších letech, pohodlně rozvalených na vyšisovaných celtách, co kdo ráno sesbíral po garáži a spolu s promaštěným žebřákem a špinavou dekou hodil do auta. Padal na nás letní soumrak a s ním protivní komáři a dost možná, že vyrukovala i klíšata, ale my měli povislý břicha ještě plný rozkoše z přerovský jedenáctky, kterou sme louskali do pozdního odpoledne, takže sme jen lehce a nezávazně tlachali, čichali vůni sešlapaný trávy a divili se, že z kouře štípou oči. Taky sme zpívali, ale písne zněly krátce, většinou končily u druhé sloky výpadkem textu a to sme pak dělali hmmm, hmm, hmmm a bylo to fajn.

Bylo to neskutečně fajn, páč to bylo bez bab! Na tom sme se shodli, jen sme přijeli.

Vážně, ono to bez těch ženských je opravdu něco jinýho! Posud'že sami. Bez ženských si kupříkladu klidně můžete svý důrazně deklarovaný názory doprovázet libovolným počtem sprostých slov, jaký vám jen slina na jazyk přinese; svobodně můžete zašátrat v paměti a znovu oprášit tu dvacet let starou historku o plnoštíhlý pionýrský vedoucí, v jejíž malý chatce na okraji tábora se během jedinýho víkendu vystřídala celá osada; klidně můžete doširoka roztáhnout úvahu, kde se na dceři hospodskýho, co ještě předloni vypadala jako bezpohlavní, škoře sotva odrostlý stvoření, najednou vzaly kozy, s kterýma by mohla i do Pobřežní hlídky. Hluboce a hlasitě se můžete zamýšlet nad poslední galerií pornofotek volně ke stažení na www.??, s nadhledem se pochlubíte, jak ste tuhle potkali jistou kolektivní lásku z mládí (mimořádně, je to pořád ještě pěkný péro), zašli s ní na kafe a pak?.., významě se odmlčíte, jen ať ostatní závidí. Klidně si můžete ??.., ale už nebudu zdržovat, je to přece jasný, ne?

Tak jako dobrý patolog i na zdravým těle najde neduh, vyskytl se v naší osadě problém, pramenící právě z té zásadní zásadovosti. Spočíval v tom, že zestárla. To je přirozený, řeknete si. My si to taky říkali, ale jak ubíhaly roky, NASÍRALO nás to čím dál víc, až to na našich letních setkáních začínalo bývat k půlnoci téma číslo jedna.

"Proč nemáme následovníky," ječival, v tu dobu již dobře zlitý, šerif Béd'a.

"Kdo bude opatrovat osadní vlajku a pokladnu, až tady nebudu," naříkal plačtivě Alík.

"Co se Starou osadou, zapálí někdo oheň za nás?" vzlykavě sem vznášel otázku, na níž nebyla odpověď. A mohl bych pokračovat.

Nálada pak většinou spadla pod bod mrazu, pod jehož vlivem si posléze každý odnesl svou dřevitou celtu a mastnou deku co nejdál od ostatních, aby pak ráno, po vlažných stizcích rukou

a neslaných "ahoj příště", čekal u auta, až odbourá zbytkový alkohol, nastartuje a zmizí. Takhle to fakt bývalo!

Tohle téma sme, pro jeho závažnost, neopouštěli ani při náhodných setkáních, odbývajících se většinou v čipermarketech, zřídka na parkovištích před nimi. V těch chvílích sme nechávali manželky, partnerky, potomky, ať si šmejdí mezi regály a my mezitím diskutovali o problému, dokud nás vozíky ostatních zákazníků nerozdělily. Poslední slova sme leckdy vykřikovali nad jejich hlavami a zkoušeje přehlušit reklamní klipy, domlouvali se na příště do oddělení piva, kde prý panuje relativní klid. Tak nás to vzalo!

Co však naděláte, když se vám šprajcuje rozstříhat plot natažený v mládí. Co zmůžete proti vlastnímu svědomí, který vám nedovolí zrušit daný slovo. Ano, tak blbě sme si to kdysi nastavili:

Pokud kdy někoho do osady přijmeme, slíbili sme si slavnostně a rukoudáním, bude to POTOMEK zakládajícího osadníka a k tomu MUŽSKÝHO rodu. Vím, horší už to být nemůže!

Sme teda ateisti, ale občas, za jasných nocí, vejráme k obloze, zkoušeje zjistit, kdože nás to trestá. Bylo to k uzoufání!

Kupříkladu já. Sem sice takřikajíc šťastně ženatý již dlouho, ale do hry můžu dát POUZE dvě dcery a to je, jak už víme, karta na nic. A že pět let marně přesvědčuju manželku, abysme zplodili dalšího potomka, co kdyby to vyšlo. Marně vznáším argument, že mi kvapem ubývá aktivních spermií. Neposlouchá. Prej, pravila, kdyby jí snad, nedej bože, napadlo, pořídit si za tohoto života ještě jedno dítě, může mě ubezpečit, že to zcela určitě nebude se mnou.

Anebo Drobek, je na tom stejně blbě. Taky dvě holky. Jinak hezký, dobře vyvinutý, ale ŽENSKÝ! Už už to vypadalo, že to třetí by mohl být kluk, načež jeho stará spontánně potratila a od té doby děti mít nemůže. Smůla.

Alík, ten je jasný. Dceru má sice jenom jednu, ale vrhli se se ženou do podnikání a o děcku už nechce ani slyšet.

Fešák Willy - to je případ sám pro sebe. Před pěti léty nám hrdě sdělil, že prý je na kluky. Byla to pecka, umíte si to představit. Muselo to naňho přijít až na starý kolena, páč my předtím nic nepozorovali a ani ta zmiňovaná pionýrská vedoucí, když jsem pak v druhém turnusu byl u ní na návštěvě už singl, si neztěžovala.

Nejbliž úspěchu je Béd'a, dyť je taky šerif, že jo. Do druhýho manželství vyženil dva kluky, což se sice nepočítá, ale pozor : z prvního má syna! Jeho bejvalka kudy chodí, tudy kráká, že ten fakan stejně není jeho, ale v tomhlectom stojíme při kamarádovi. Horší je, že se s ním doted' soudí, kdy by si ho tak Béd'a jako mohl na chvílku pučit. Výsledkem je, že mu ho nepučuje nikdy, čímž tatíkovi brání, aby v klukovi rozvíjel dřímající trampský pudy. Samá bída.

Když si jednou, doslova za maďarský rok, vyjedeme do přírody i s rodinama, připomíná to výlet dívčího lycea s několika stárnoucími, zapšklými profesory v čele. Kdo by nezaplakal.

Naštěstí každá smůla se jednoho dne protrhne a i do studených roklí nakoukne slunce. Tak se i osada dočkala následovníků a vidíte, tady teprve začíná náš příběh.

Pět nás tenkrát sedělo kolem toho ohničku, ale mělo nás být vlastně šest. Kamarád Pete, benjamínek osady, se omluvil. Nejprv esemeskou, tak opatrně, napsal něco o rodinných důvodech a teprve, když byl Drobkem přistižen, jak v oddělení dětských potřeb stěhuje na svůj vozík obsah regálů, vylezlo z něj, že Veverka, jeho žena jako, je již dobře půlroku samodruhá a vyplivne to někdy v létě. Mlčel prý tak dlouho proto, aby to nezakřikl. Tomu se dalo věřit, neb po osmiletým snažení a fůře léčebných procedur u nich už nikdo s potomkem nepočítal. Ten den

zakvílelo v mobilních sítích a ještě téhož večera zasedli sme k onlajnpokecu u svých počítačů, abysme zhodnotili situaci. Vypadalo to nadějně, ale nemaje nic jistýho v ruce, termín setkání sme nezměnili.

Mohlo být tak k jedenáctý, všude tma jak v pytli, ohýnek skomíral a unavený hlavy se sunuly ke kolenům, když se náhle ozval telefon. V tom ospalým tichu lesa vybuchla profláknutá melodie tak fortissimo, že to z každým trhlo.

"Doprdele, chlapi," zavrčel šerif a výhruzně se rozhlídl. "Dyť sem vás minule napomínal! Když už musíte ty posraný mobily tahat na vandr, tak si je aspoň vypněte. Touhle hodinou", mentoroval, "tady před léty houkával sejček, pamatujete? Říkali sme mu osadní. Čekám tu na něj a teď se dočkám tak akorát?.." Znechuceně se napil rumu. Stáhli sme hlavy mezi ramena. On Béd'a si i po létech umí zjednat respekt. Jen Alíkovi zbledla tvář od rosvícenýho displeje. "To, to je od Peteho," špitl nesměle a kradmo mačkal klávesnici. Pohlídli sme na šerifa. "No tak, co píše," vyměkl tento velkoryse, "on ten sejček je už stejně v hajzlu." "A-ho-j klu-ci," začal Alík slabikovat, "pozdravuju vás všec-ky i Sta-rou osadu?." "Ježišmarja, na to se vyser, čti dál," zašumělo kolem ohně v předtuše něčeho velikýho. A taky že jo.

"Jsem na porodním sále, s Veverkou, co nevidět to bude. Pak se hned ozvu. Pete." Užaslí, seděli sme chvíli mlčky, jen šerif, jakoby omládl: "Drobku, vem si Willyho a baterku," zavelel rázně, jako kdysi " a koukejte sehnat nějaký dříví ať se ten chcípák tady trochu zvetí a kdo má ještě co k pití, chlapi, ven s tím do placu, bude se oslavovat." A rozšafně rozhodil pracky. "Ty, Béd'o," ozval sem se opatrně, "co když to ZAS bude holka." "Jakápak HOLKA, prosimtě, co to blábolíš za nesmysly. Pete dobře ví, na čem maká. Bude to nověj osadník a basta, cejtím to TADY," a omylem, namísto na krajinu srdeční, poklepal si na vybulený pupek. Pak s úctou mrknul do míst, kde ještě před patnácti lety stával totém a dodal: "A taky TU, to cejtím" a pro jistotu si ťuknul ještě na čelo.

Za chvíli oheň hořel jedna báseň a láhve rozličných etiket kolem něj opisovaly kruh. "Co myslel Pete tím ‚sem na sále?‘ To se bude na to všecko koukat takhle zbízka?" zadumal se Drobek

Krčili sme ramenama, jen Willy měl zkušenost: "No povím vám, hošové, to já byl jednou při tom. Na vojně, když se telila kráva a vím nabeton, že moc fajnová podívaná to nebyla." Mlčeli sme, ponoření do vzpomínek. Zrození NAŠICH potomků, pokud paměť sahá, doprovázel vždycky řachot pivních štuců a zvonění štamprlat na tácku v nějaký normální putyce. Při představě sterilního oděru porodního sálu a cinkotu nablýskaných nástrojů se mi i teď malinko pozvedl žaludek.

"Je jiná doba," zaplašil rozpačitou nostalgii Drobek

"Jo, je posraná doba," upřesnil Béd'a chmurně a odstartoval nový kolo. Kouknul sem na hodinky. Ukazovaly půl jedný.

Telefon zazpíval ve dvě. V tu dobu to už nikdo ani nečekal. Alík, který jej měl při sobě se vyděsil natolik, že vyskočil, jako kdyby ho odspodu něco kouslo a my pak přístroj deset minut hledali mezi drnami, až na něj nakonec Willy šlápnul. Maličko křupnul, ale zůstal funkční.

Stálo nás tam tenkrát kolem toho ohně pět. V uctivým tichu k majestátu zrození, hleděli sme do plamínků, kterým už zase docházelo dřevo. Před chvílí nám Alík, trošku vrávoraje, mutujícím hlasem přečetl Peteho esemesku: "Vyšlo to. Mám dva kluky, dvojčata. Franta a Robert. Jsem

šťastný.Moc." Následovala změť čísel, zřejmě míry a váhy, ale v tu dobu my měli už v očích cvrčky a opile se na sebe šklebily.

"To je výborný, fakt vole, výborný."

"To on, ten parchant, to věděl dopředu, dyť i ména měl nachystaný a neotevřel hubu."

"To se ožerem, volové, to se zas jednou ožerem," zaprorokoval Drobek.

"Ticho," zařval do toho zmatku šerif. "Jak já to teď vidím, nastal konečně kýženej okamžik, přibrat do osady další kamarády."

"Ano, jasně, hotovka," hučeli ostatní natěšeně. "Neztrácejme čas. Co kdyby si to později rozmysleli?"

Zmákli sme klikatou řadu. Šerif vystoupil o krok, zatvářil se slavnostně a pravil: (znělo to jak hlášení obecního rozhlasu) "Dnes, na mimořádným ohni osady, rozhodli sme se, ve zrychleným řízení, přijmout do našeho středu nový kamarády, Franka a Boba, chci říct?..," trošku se do toho zamotal, "Vlastně, zkrátka, chci věřit, klucí, že budete skvělej začátek našeho konce." Důstojně napřáhl pravici před sebe a jakoby si s někým dvakrát zalomil palec. "Ahóóój," a "umííí," křičeli sme dojatí tou chvílí, poněvadž před náma, v tom černým luftu, viděli sme sami sebe před dvaceti léty, jak si přísaháme kamarádství až za hrob a věřili sme, že Frank s Bobem nám taky jednou budou za ten okamžik vděčný. Alík ještě udělal pár roztřesených digitálních fotek a v historii to bylo zapsaný.

Tý noci, co se už táhla k ránu, tý horký letní noci, kdy větve smrků nad náma začaly čouhat ze tmy jako chapadla chobotnic, tý sobotní noci leželo nás v půlkruhu kolem ohně pět. Po dlouhý době poprvé, jako za starých časů, usínali sme spokojeně pospolu, šťastní a unavení . A až tehdy, z hlouby lesa, něco párkrát houklo. Ale jestli to BYL "osadní sejček", to vážně tvrdit nemůžu.

Alois Páter - Lojzin
Trapsavec 2007